

Ballada két szerelmes lélekről

Völgyben fekszik egy kisváros,
Éjjel két kísértet jár ott.
Alagútból jönnek elő,
Nyomuk elfedik a felhők...

Kontyot viselt a kis Róza,
Arcán nyílott két szép rózsza.
Molnár volt a leány apja,
Búzát örölt az ő malma.

A faluhatár oly széles,
Robotolt is ott sok béres.
Pali volt a legerősebb,
Sokat járt a levegőre.

Napkeltétől napnyugtáig
Folyt a munka egyre-máris.
Amit learattak ősszel,
Lezúzták a malomkővel.

Jött a víz és járt a kerék,
Állt a sorban Pali legény.
Járt-kelt köztük a szép Róza,
Meg-megállt egy kedves szóra.

"Ételt-italt mindenkinek,
Kenyér is jut, ki kér vizet?"
Pali is kért, adott Róza,
Arcán vörös lett a rózsza.

Jött egy nap egy szerzetes,
Búzát hozott a szekere.
Molnárnak ő ott meghagyta,
Legyen kész vele holnapra.

Sürgött-forgott a jó gazda,
Sebes volt a víznek habja.
Molnár aztán nagyot esett,
Térdét törte ez az eset.

"Hej, te Róza, vigyed bátran,
Apát uram most nem várhat!
Sütnék már a friss kenyeret,
Lisztet hozzá tőlem rendelt."

"Viszem, viszem, édesapám,

Hátamon már ott a nagy zsák.
Sietek, bár remeg lábam,
Mintha szívem rosszat várna."

Múlt az idő, jött az este,
Molnár lányát már kereste.
Barát szerint nem járt erre,
Lábnyomát a Hold sem lelte.

Szaladt aztán Pali legény,
Nem találta ő sem szegény.
"Apát uram, adja elő,
Sehol máshol nem lehet ő."

"Máshol keresd, édes fiam,
Csalfa a lány, meg sem riad.
Világgá ment valamerre,
Vagy tán már a föld elnyelte..."

Pali legény bánatában
Erdőt-mezőt be-bejárta.
Éjszakánként Róza hangját
Szellő szárnyán újra hallá.

Egyszer aztán tónak partján
Földben rejlő ajtót talált.
Rózsailat szállt ki onnan,
Pali esztét bódította.

Vastag tölgyfa állta útját,
Nem bírta el Pali súlyát.
Alagutat lelt a legény,
Elnyelte őt bent a setét.

És azóta két kísértet
Együtt jár ott minden éjjel.
Egyik Pali, másik Róza,
Arcán hervadt már a rózsa.

Jelige: Mardomán Nelli